

Sobre les salsitxes

Les salsitxes no creixen als arbres, ni broten de la terra. Les salsitxes es fan dels porcs. Les coses tal com són.

Els cansaladers i cansaladeres, amb barrets blancs com la neu i ganivets esmolats com fulles d'afaitar, fiquen talls de carn de porc per la boca de dalt de la picadora i, pel forat de sota, en surten enfilalls de salsitxes. Salsitxes fresques i lluents embotides en budells de xai. Oh, quines màquines més esgarrifoses! Imagina't que sense voler hi fiquessis els dits a dins. O tota la mà! Aleshores tindries salsitxes fetes de la teva pròpia carn! Però això, per sort, no passa gairebé mai.

Hi ha salsitxes normals i salsitxes de campionat. Les salsitxes de campionat es fan amb carn selecta i amb uns condiments especials, seguint unes normes que ho regulen. Les salsitxes no han de tenir més greix del que toca, perquè et podrien fer mal de panxa, però tampoc poden ser gaire magres, perquè serien seques i dures. No han de ser salades, perquè la sal és dolenta per al cor, ni gaire picants, perquè tindries set tota la nit. Ara bé, si fas curt de qualsevol ingredient, tenen zero coma zero sabor.

(No, aquest llibre no és un manual per a cansaladers. El que hem explicat només són coses que has de saber per entendre millor la història.)

Cada any, pel juny, la Unió de Productors d'Embotits i Carn de Porc organitzava el Concurs Anual de Salsitxes. Hi participaven cansaladers i cansaladeres vinguts d'arreu del país, que es reunien en un gran camp de futbol i presentaven safates de salsitxes casolanes fetes amb receptes secretes. Un jurat constituït per persones de paladar molt fi escollia les millors salsitxes. El premi era una corona d'or, i el guanyador era nomenat Rei de la Salsitxa de l'Any.

El cansalader Gerrit Tuitjes guanyava el concurs des que hi participava. Un any sí i l'altre també, les seves salsitxes eren les millors.

Fins que el jove cansalader Jan Smak hi va concursar per primera vegada. Per sorpresa de tothom, el cansalader Tuitjes i el cansalader Smak van quedar tots dos empatats en primer lloc. El jurat no va saber dir quina salsitxa era la millor.

El cansalader Smak estava tot cofoi. Els ulls li brillaven tant o més que les seves salsitxes. Però en Gerrit Tuitjes no estava gens satisfet. El consumia la gelosia.

—De Rei de la Salsitxa només n'hi pot haver un! I soc jo!
—va cridar—. Espera't a l'any que ve. Sabràs el que és bo!

Però l'any següent van tornar a empatar. I l'altre, també...

Dos reis... La cosa no podia acabar bé! I heus aquí el que va passar, ara fa vint-i-cinc anys.

Era la quarta vegada que hi participava el cansalader Smak, i les seves salsitxes tenien tan bon aspecte com les del cansalader Tuitjes. Però, quan els membres del jurat van fer-hi la primera queixalada, les van trobar estranyament dures. De primer, van pensar que devia ser una nova recepta secreta, però al cap d'uns instants els van venir ganes de vomitar i van escopir el que tenien a la boca.

—Ecs! Però si són... Però si són... cues de rata!

—Cues de rata? —El cansalader Smak no se'n sabia avenir.— Com pot ser? Com pot ser!

—Com pot ser? —es preguntaven tots els presents.

—Sí, com pot ser? —va dir el cansalader Tuitjes, petant-se de riure—. Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!

El cansalader Tuitjes va ser proclamat novament guanyador, aquest cop en solitari. I el cansalader Smak ni tan sols va quedar l'últim, perquè el van desqualificar. I saps què va ser el pitjor de tot? Que el jurat va decidir que el cansalader Smak no podria tornar a participar en el concurs durant vint-i-cinc anys, perquè les salsitxes fetes amb cues de rata poden provocar la mort. Tots els membres del jurat van tenir diarrea i el president, del xoc, es va tornar vegetarià. No va voler menjar carn mai més.

Veient que el cansalader Tuitjes es feia un tip de riure, el cansalader Smak, furiós, va anar cap a ell i li va llençar la corona a terra. En Gerrit Tuitjes es va abraonar contra en Jan Smak i tots dos es van barallar. Quan van acabar de barallar-se, el cansalader Tuitjes va haver de tornar la corona. I també el van castigar sense poder participar en el concurs durant vint-i-cinc anys. La salsitxa era un tema de summa importància, però barallar-se per les salsitxes anava contra les normes.

Caram, caram, quin enrenou per culpa d'aquests dos cansaladers! Tots dos estaven furiosos.

El cansalader Tuitjes va marxar als Estats Units, amb la intenció d'arribar a ser el Rei de la Salsitxa d'aquella terra. El cansalader Smak es va quedar als Països Baixos i no va participar més en el concurs.

*Tots dos éren
campions, i en un
moment us fan
fora vint-i-cinc
anys.*

Al cap de vint-i-cinc anys va ser el centenari de la fundació de la Unió. Cent anys és un segle! Per celebrar-ho, la UPRECAP va organitzar el Campionat de Salsitxes del Segle. El guanyador seria proclamat Rei de la Salsitxa durant la resta de la seva vida.

La gran notícia es va escampar pel país. Va sortir a tots els diaris. Tots els cansaladers i cansaladeres en parlaven i tots hi volien participar.

I el cansalader Smak, que ja havia complert els vint-i-cinc anys de càstig, va rescatar l'antiga recepta secreta de la caixa forta, on havia estat guardada durant tot aquell temps. Va pensar en les cues de rata i en el cansalader Tuitjes. Per sort, aquell home infame vivia als Estats Units...